ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEHAN D'IVRAY

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

ΝΑ βράδυ, περιοδεύοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, γιὰ ὑποθέσεις μου, ἔφτασα σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, ὅπου ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ μείνω τὴν νύχτα. Τοῦ κάκου χτύπησα ὅμως σὲ διάφορες πόρτες, ζητῶντας στέγη. Ἐπὶ μιὰ ὥρα γυρνοῦσα στοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ βρῶ ἕνα καταφύγιο.

Καὶ στὰ τρία ξενοδοχεῖα ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ, μοῦ εἶταν ὅτι δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα κρεββάτι διαθέσιμο. Ὅλα ἦσαν πιασμένα.

Ζήτησα τότε ἔστω καὶ μιὰ γωνιά, ἕνα ντιβάνι, γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου. Δὲν εἶχαν ὅμως νὰ μοῦ παραχωρήσουν οὔτε ντιβάνι. Εἶχε πολὺ κόσμο ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴ μικρὴ πόλι. Πολλοὶ ταξειδιῶτες εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ γιὰ ὑποθέσεις τους.

Ἀπελπισμένος λοιπόν, γυρνοῦσα μέσα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ὅταν ἔξαφνα βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα χαριτωμένο μικρὸ σπιτάκι, σκεπασμένο μὲ τριανταφυλλιές. Ἦταν σὰν ἐκεῖνα τὰ ποιητικὰ σπιτάκια ποὺ βλέπει κανεὶς στὶς ζωγραφιές. Ἡ στέγη του καὶ τὰ παράθυρά του ἦσαν ταπετσαρισμένα μὲ τριαντάφυλλα ρὸζ καὶ φύλλα σμαραγδένια.

Καθὼς ἤμουν κατακουραισμένος, τὸ σπιτάκι αὐτὸ μοῦ φάνηκε σὰν μιὰ ἀνθοστολισμένη φωλιά, στὴν ὁποία θὰ εὕρισκα τέλος ἄσυλο.

Χτύπησα λοιπὸν τὴν πόρτα του.

Ἕνας ψηλός, ξανθὸς ἄνδρας, μέσης ἡλικίας, μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ ἀγαθὴ φυσιογνωμία, μοῦ ἄνοιξε. Μόλις μὲ εἶδε μὲ ρώτησε, χαμογελῶντας, τί θέλω.

Τοῦ εἶπα, ὅτι ζητοῦσα ἄσυλο γιὰ μερικὲς βραδυὲς καὶ ὅτι δὲν εὕρισκα πουθενὰ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ περάσω τοὐλάχιστον ἐκείνη τὴ νύχτα. Τὴν ἄλλη βραδυὰ ἴσως θὰ εὕρισκα τέλος ἕνα κρεββάτι σὲ ξενοδοχεῖο. Ἂν ἤθελε νὰ μὲ φιλοξενήσῃ, τοὐλάχιστον γιὰ μιὰ βραδυὰ στὸ σπίτι του, θὰ τοῦ ἔδινα ὅσα χρήματα μοῦ ζητοῦσε.

Ὁ ξανθὸς μεγαλόσωμος ἄνδρας χαμογέλασε πάλι καὶ μοῦ εἶπε :

— Κύριε, τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε ξενοδοχεῖο. Λυποῦμαι συνεπῶς πολύ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Τὰ λόγια του αὐτὰ μ' ἔκαναν ν' ἀπελπιστῶ τόσο, ὥσε στὸ πρόσωπό μου ζωγραφίστηκε μιὰ ἔκφρασις βαθυπάτης ὀδύνης. Ὁ ξανθὸς γίγας τὸ πρόσεξε αὐτὸ καὶ ἄλλαξε ἀμέσως γνώμη.

— Τέλος πάντων, μοῦ εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω καὶ στὸ δρόμο... Περάστε, κύριε. Ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ παραπονεθῆτε αὔριο γιατὶ σᾶς ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου...

— Τί λέτε, κύριε, τοῦ φώναξα. Αὐτὸ ἔλειπε νὰ παραπονεθῶ γιατί μὲ φιλοξενήσατε.

— Καλά, εἶπε ἐκεῖνος. Περάστε λοιπὸν μέσα.

Μπῆκα μέσα στὸ σπίτι. Ὁ ξανθός, μεγαλόσωμος ἄνθρωπος μοῦ πρόσφερε ἕνα κάθισμα καὶ φώναξε :

— Μαριέττα !...

Ἀμέσως σχεδὸν παρουσιάστηκε ἕνα χαριτωμένο ξανθὸ κορίτσι, μὲ φόρεμα τριανταφυλλένιο. Τὰ μάτια τῆς πανέμορφης αὐτῆς μικρούλας ἦσαν ζαφειρένια, ἀγνὰ καὶ ὀνειρώδη. Τὸ στόμα της πολὺ ὡραῖο, κόκκινο καὶ δροσερό, σὰν βύσσινο. Τὸ δέρμα της εἶχε τὴν ἀβρότητα τῶν ροδοπετάλων. Ἦταν ἀλήθεια ἕνα μαγευτικό, ζωντανὸ τριαντάφυλλο, μέσα στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, τὸ σκεπασμένο μὲ τριανταφυλλιές.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε ὁ ξανθὸς ἄνθρωπος, ὡδήγησε τὸν κύριο στὸ δωμάτιό του.

Ἐνθουσιασμένος καὶ βαθειὰ συγκινημένος, ἀκολούθησα τὴν ὄμορφη χρυσομαλλοῦσα κόρη. Μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο μεγάλο, μὲ ἄσπρους καθαροὺς τοίχους, μὲ κόκκινες πλάκες κάτω καὶ ἐπιπλωμένο μόνο μ' ἕνα σιδερένιο κρεββάτι, μ' ἕνα τραπέζι δρύϊνο καὶ μὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἕνα μικρὸ χαλὶ ἦταν μπροστὰ στὸ κρεββάτι καὶ στὰ παράθυρα ἦσαν κρεμασμένες κουρτίνες ἀπὸ ἄσπρο περκάλι. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἐξαιρετικὰ καθαρά, φωτεινὰ καὶ πρόσχαρα. Τὸ δωμάτιο ὁλόκληρο εὐωδίαζε ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἔφταναν ὥς τὰ παράθυρα.

Ἡ νέα κόρη, χωρὶς νὰ μὲ κιοτάξῃ, μοῦ εἶπε :

— Εἶνε τὸ δωμάτιο ποὺ ἔχει ὁ πατέρας μου πάντα ἕτοιμο γιὰ τοὺς φίλους του ποὺ τυχαίνει νὰ περάσουν ἀπ' ἐδῶ. Στὸ τραπέζι θὰ βρῆτε ὅ,τι θέλετε γιὰ τὴν τουαλέττα σας....

Εὐχαρίστησα μὲ θερμὰ λόγια τὴν νέα κόρη. Ἀλλ' αὐτή, χωρὶς νὰ πῇ λέξι πειὰ καὶ χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ, ἔφυγε ἀποτόμως.

«Παράξενο κορίτσι», σκέφτηκα καὶ πλάγιασα βέβαιος πὼς θὰ τὴν ἔβλεπα στὸ ὄνειρό μου, ὅπως καὶ συνέβη.

Τὴν ἑπομένη, τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, ὅταν κατέβηκα στὴν τραπεζαρία, ἡ ὡραία κόρη ἦταν ἐκεῖ. Καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, καθάριζε μῆλα. Πλάϊ της σ' ἕνα σκαμνὶ ἦταν ἀκουμπισμένο ἕνα βιολί. Τῆς ἄρεσε, φαίνεται, ἡ μουσική....

Καθήσαμε σὲ λίγο στὸ τραπέζι, ἀφοῦ μοῦ σύστησαν καὶ τὴ μητέρα τῆς Μαριέττας. Ὁ πατέρας τῆς νέας φαινόταν ἄνθρωπος ἀφελὴς καὶ καλόκαρδος. Ἡ μητέρα της ὅμως ἔτρωγε βουβὴ καὶ ἀμίλητη, χωρὶς νὰ κυττάξῃ γύρω της. Ἡ Μαριέττα μᾶς σερβίριζε, πηγαινοερχομένη ἀπὸ τὴν κουζίνα στὴν τραπεζαρία. Τὰ πόδια της πατοῦσαν τόσο ἐλαφρά, ποὺ νόμιζες ὅτι μόλις ἄγγιζαν τὸ πάτωμα. Μὰ κ' αὐτὴ δὲν μιλοῦσε καθόλου, καθόλου... Γιατί ;...

Τὸ βράδυ, τὸ δεῖπνο ἦταν ὅμοιο μὲ τὸ γεῦμα. Μόνο τὴν ὥρα ποὺ θὰ σηκωνόμαστε, ὁ πατέρας εἶπε στὴν κόρη του :

— Μαριέττα, ἡ βραδυὰ ἀπόψε εἶνε ὡραία. Ὡδήγησε τὸν κύριο στὸν κῆπο.

Ἐκείνη ὑπάκουσε καὶ σὲ λίγο εἴμαστε κ' οἱ δυὸ μόνοι στὸν κῆπο.

Ἦταν μιὰ βραδυὰ καλοκαιρινή, φωτεινὴ καὶ χλιαρή, μιὰ ἀτ' τὶς βραδυὲς ἐκεῖνες ποὺ καὶ ἡ πιὸ ἀναισθητη καρδιὰ νοιώθει μέσα της μιὰ γλύκα καὶ μεθάει ἀπὸ τὰ ἀρώματα ποὺ εἶνε χυμένα στὸν ἀέρα.

Περπατήσαμε σιωπηλοί, ἡ Μαριέττα κ' ἐγώ, κάτω ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες φλαμουριές, ἡ ὁποῖες μᾶς ἔρριχναν μὲ τὰ ἐλαφρά τους λουλούδια.

Τὰ κρῖνα ξεχώριζαν ἀνάμεσα στ' ἄλλα λουλούδια, ὑψώνοντας περήφανα τὰ πάλλευκα κεφάλια τους.

Κι' ὁλόκληρο τὸ σπιτάκι ἦταν πνιγμένο μέσα στὰ τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα τὸ κάνανε νὰ φαίνεται σὰν μαγικὸ παλάτι.

Ἔξαφνα, χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, ἔτσι ἐντελῶς αὐθόρμητα, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἀρωματισμένη νύχτα καὶ τὴν παρουσία τῆς νέας κόρης, ποὺ ἦταν τόσο κοντά μου, ἄπλωσα τὸ χέρι μου καὶ πῆρα τὸ χέρι τῆς Μαριέττας μέσα στὰ δικά μου. Ἐκείνη δὲν τὸ ἀτέσυρε. Ἔγειρε μόνο τὸ κεφάλι της στὸ στῆθός της, στενάζοντας ἐλαφρά.

Τότε ἐγώ, νοιώθοντάς την ἔτσι παραδομένη ὁλόψυχα σὲ μένα, τὴν τράβηξα ἀπαλὰ ἐπάνω στὴν καρδιά μου καὶ θέλησα νὰ φιλήσω τὸ μέτωπό της, ποὺ ἦταν τόσο κοντὰ στὰ χείλη μου. Μὰ ἡ Μαριέττα τραβήχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω καὶ ψιθύρισε :

— Τί τρέλλα !... Ἀφῆστε με, κύριε... Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη. Σὲ τρεῖς βδομάδες θὰ μὲ παντρέψουν...

Τὰ λόγια της γέμισαν τὴν καρδιά μου λύπη. Φρικτὰ ἀπογοητευμένος γύρισα καὶ τὴ ρώτησα :

— Καὶ τὸν ἀγαπᾶτε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας, Μαριέττα ;

— Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶ, μοῦ ἀπάντησε, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πάρω κανέναν ἄλλο, παρὰ αὐτὸν καὶ μόνον αὐτόν.

Καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ ἕνα λυγμό, ξέφυγε ἀπὸ κοντά μου κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι, ὅπου τὴν ἀκολούθησα.

Καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα καθάριζε μῆλα...

Ὁ πατέρας της ἀπόρησε ὅταν μᾶς εἶδε νὰ ἐπιστρέφουμε τόσο γρήγορα. Ἡ Μαριέττα ὅμως ἔσπευσε νὰ πῇ :

— Εἶχα κάτια ἐργασία νὰ τελειώσω, πατέρα. Τὸ εἶχα ξεχάσει....

Ἀπὸ κεῖνη τὴ βραδιά, ἄδικα προσπάθησα νὰ βρεθῶ μόνος μὲ τὴ Μαριέττα. Ἡ ὡραία κόρη μ' ἀπέφευγε. Καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ φύγω πειὰ ἀτ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἂν καὶ ἡ ὑποθέσεις μου μὲ ἀνάγκαζαν νὰ μείνω ἀκόμα γιὰ κάμποσες μέρες στὴν μικρὴ αὐτὴ πόλι.

Σκέφτηκα νὰ πάω καὶ νὰ μείνω σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐλπίζα ὅτι θὰ εὕρισκα πειὰ κανένα δωμάτιο διαθέσιμο. Ὡστόσο εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἤθελα καὶ νὰ μὴ φύγω ἀκόμα ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή. Ναί, ἤθελα νὰ ἀναπνέω τὸν ἴδιο ἀέρα μὲ τὴν Μαριέττα. Μοῦ φαινόταν ὅτι τὴν ἀγαποῦσα ἤδη. Καὶ εἶχα τὴν μυστικὴ ἐλπίδα, ὅτι θὰ μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτή. Τὸν ἀραβωνιαστικό της δὲν τὸν ἀγαποῦσε βέβαια, γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος.... Τὴν ἀνάγκαζαν νὰ τὸν πάρῃ διὰ τῆς βίας. Γιατὶ ὅμως ; Γιατί ;...

Ὡστόσο ζήτησα δωμάτιο καὶ στὰ τρία ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, μὰ πουθενὰ δὲν θέλησαν πάλι νὰ μὲ δεχτοῦν. Αὐτὸ μ' ἔκανε ν' ἀπορήσω. Γιατὶ μοῦ ἀρνιόνταν ; Τώρα πειὰ οἱ περισσότεροι ξένοι εἶχαν φύγει...

Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τέλος ἔμαθα τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἤθελαν νὰ μὲ δεχτοῦν.

— Κύριε, μοῦ εἶπε ἕνας ὑπηρέτης, ξέρετε γιατὶ δὲν σᾶς δίνουν πουθενὰ δωμάτιο ; Θὰ σᾶς τὸ πῶ... Εἶνε γιατὶ πήγατε καὶ μείνατε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι....

— Σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι ;

— Ναί... Ἂν δὲν εἴχατε πάει νὰ μείνετε ἐκεῖ,

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΝΑΣΤΑΤΩΜΕΝΗ καὶ κατατρομαγμένη ἡ Λίνα σκέφτηκε νὰ τρέξῃ στὴν κρεββατοκάμαρά της, γιὰ νὰ μὴ τὴν δῇ κανένας.

Ἡ ὑπηρέτρια δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα εὐτυχῶς...

Ἡ μαμά της κοιμόταν ἴσως. Κύτταξε κρυφὰ καὶ τὴν εἶδε νάχη τὰ μάτια της κλειστά. Ἀνέπνεε κανονικά. Ἀσφαλῶς κοιμότανε.

Ἡ Λίνα τράβηξε πρὸς τὴν κάμαρά της. Κρατοῦσε τὸ ὅπλο σφιχτὰ στὸ χέρι της, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ. Περνῶντας ἀπ' τὴν τραπεζαρία ἀντίκρυσε τὸ γράμμα τῆς Λίζας. Ἦταν ἐκεῖ, πάνω στὸν καναπέ, σὰν ὑπόμνησις τῆς συμφορᾶς ποὺ τὶς χτύπησε...

Ἡ Λίνα τὸ πῆρε καὶ μπῆκε στὴν κάμαρά της. Στάθηκε ὄρθια κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ τὸ ξαναδιάβασε. Τὸ διάβασε αὐτὴ τὴ φορὰ σιγά-σιγά, προσεκτικά, λέξι πρὸς λέξι. Κάθε του φράσι ἔμπαινε στὴν καρδιά της σὰν μαχαῖρι δίκοπο. Ναί, ἔτσι ἦταν, χάθηκαν ὅλα πειά. Ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ!...

Ἡ Λίζα εἶχε τὸ κουράγιο κι' ἔγραψε τὸ γράμμα αὐτὸ πρὶν τερματίσει τὴ ζωή της. Αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο αὐτό. Τί χρειαζόταν ἄλλωστε τὸ γράμμα;

Σὲ ποιὸν νὰ γράψῃ; Στὴ μαμά της γιὰ νὰ τῆς μεγαλώσῃ τὸν πόνο ἢ στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν πρόδωσε; Ὄχι, δὲν ἄξιζε νὰ τοῦ στείλῃ γράμμα τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ. Δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸν σκέφτεται στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της. Μονάχα ἀπ' τὸ Θεὸ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ συγχώρησι γιὰ τὸ τρελλὸ κι' ἀπελπισμένο της διάβημα. Γονάτισε κάτω καὶ θέλησε νὰ προσευχηθῇ. Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ περισσότερες ἀπὸ τρεῖς—τέσσερες λέξεις.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Κύριε, ἥμαρτον!...

Δυνατοὶ λυγμοὶ τὴν ἔπνιξαν. Σωριάστηκε στὸ πάτωμα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπελπισμένα, τραυλίζοντας τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς της:

— Λίζα... φτωχή μου ἀδελφοῦλα!... Γιατί νὰ πεθάνῃς, ἀγαπημένη μου Λίζα;... Πῶς μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ χωρὶς ἐσένα;... Ὤ, ὄχι, Λίζα, δὲν ἔχω τὴ δύναμι, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειά... Ὅλα μοῦ φαίνονται μαῦρα καὶ σκοτεινά... Θὰ ρθῶ κεῖ πάνω, Λίζα, κοντά σου... Ἐκεῖ θἆναι γαλήνη καὶ παντοτεινὴ εὐτυχία... Καλή μου μαμά, φτωχὴ μαμά, χαῖρε γιὰ πάντα, μητεροῦλα μου!... Καταραμένος νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς σύντριψε τὶς καρδιὲς καὶ τὴ ζωή μας!... Ἔτσι νὰ συντριφτῇ κι' ἡ δική του καρδιά... Ἀγαπημένη μου μαμά, χαῖρε!... Ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατα καὶ πῆρε τὸ πιστόλι κλείνοντας τὰ μάτια της. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ. Φοβόταν μήπως ἡ θέα του τὴν τρομάξῃ καὶ δὲν τολμήσει νὰ κάμῃ ὅ,τι ποθοῦσε...

Σήκωσε τὸ ὅπλο, κρατῶντας πάντα κλειστὰ τὰ δακρυσμένα της μάτια, στήριξε τὴν κάννη του στὸ στῆθος της, στὸ μέρος ποὺ χτυποῦσε ἡ ραγισμένη της καρδιὰ καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη...

Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε μέσα στὸ σπίτι τρομερὸς σὰν κεραυνός.

Ἡ Λίνα κυλίστηκε στὸ πάτωμα νεκρή.

Ἡ σφαῖρα τρύπησε τὴν καρδιά της πέρα-πέρα!...

Τὸ καταραμένο ὅπλο ξέφυγε ἀπ' τὸ χέρι της καὶ κύλησε πλάϊ της. Ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ στήθους της ἕνας πίδακας, ἕνας κρουνὸς ζεστοῦ αἵματος πετάχτηκε. Πλημμύρισε τὰ φορέματά της κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πλάϊ της στὸ πάτωμα, σχηματίζοντας μιὰ κόκκινη λίμνη γύρω ἀπ' τὸ νεκρό, λυγερό της σῶμα, ποὺ τόσοι τὸ εἶχαν λαχταρίσει καὶ ποὺ ἦταν γραφτὸ νὰ τὸ δεχτῇ ἡ μαύρη γῆ παρθενικὸ κι' ἀνέγγιχτο...

Ἡ μαμὰ τῆς Λίνας κοιμότανε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἢ μᾶλλον ἦταν βυθισμένη σ' ἕνα ἀποκάρωμα ποὺ τῆς εἶχε παραλύσει ὅλο τὸ σῶμα, ὕστερα ἀπ' τὸν κλονισμὸ ποὺ ὑπέστη καὶ τὴν ξαφνικὴ της λιποθυμία. Μολαταῦτα ἄκουσε τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ μέσα στὸ βύθισμά της καὶ τινάχτηκε ξαφνιασμένη, κατατρομαγμένη, λαχταρισμένη... Φώναξε τὴν ὑπηρέτρια. Μὰ ἡ ὑπηρέτρια δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπ' τὸ γιατρό.

Ἡ κ. Λιναρδῆ ἔτρεμε ἀπ' τὴν ταραχή της. Τί εἶχε συμβεῖ, τί κρότος ἦταν αὐτός; Ἦταν πυροβολισμός, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ἐκτὸς ἂν ἔπεσε ξαφνικὰ κανένα ἔπιπλο.

Ἡ κακότυχη κυρία θέλησε νὰ σηκωθῇ μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε καὶ ξανάπεσε βαρειὰ στὸ κρεββάτι της. Ἡ ἀγωνία τῆς δάγκωνε τὴν καρδιά. Ξαναφώναξε τὴν ὑπηρέτρια. Τσιμουδιά...

Περίεργο πρᾶγμα. Δὲν ἦταν λοιπὸν κανένας στὸ σπίτι; Κι' ἡ Λίνα; Ποῦ ἦταν ἡ Λίνα;

Ἡ κ. Λιναρδῆ ἔννοιωσε νὰ τῆς κόβεται ἡ πνοή.

— Λίνα!... φώναξε.

Τσιμουδιά..

— Λίνα, παιδί μου;

Καμμιὰ ἀπάντησι.

Ξαναδοκίμασε νὰ σηκωθῇ, μὰ καὶ πάλι δὲν τὸ κατόρθωσε. Γιατί τὴν εἶχαν ἀφήσει μόνη; Τί συνέβαινε; Ἄρχισε νὰ χτυπάῃ μ' ἀπελπισία τὸ στῆθος της καὶ νὰ κλαίῃ, καλῶντας τώρα τὴ νεκρὴ κόρη της:

— Λίζα!... Παιδάκι μου;... Γιατί νὰ μοῦ τὸ κάμῃς αὐτό;... Γιατί, κοροῦλα μου, γιατί, παιδί μου;...

Ἄξαφνα σταμάτησε. Στύλωσε τὰ μάτια της στὴν πόρτα κι' ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἐσχάτης ἀπελπισίας, μιὰ κραυγὴ τρελλῆς τρομάρας:

— Λίνα!... Λίνα!... Λίνα μου!...

Μιὰ φοβερὴ ὑποψία λόγχισε τὴν καρδιὰ τῆς κακότυχης μητέρας. Τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιώθηκαν. Μιὰ ἐλαφρὰ μυρωδιὰ μπαρούτης πούχε φτάσει ὥς τὴν κάμαρά της, ἔσφιξε τὴν καρδιά της, σταμάτησε τοὺς παλμούς της, πάγωσε τὸ αἷμα της.

Γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίσῃ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της δάγκωσε δυνατὰ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ της.

Ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτό.

Δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἔτσι.

Νὰ χάσῃ σὲ μιὰ μέρα καὶ τὰ δύο της παιδιά!...

Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπη σκληρότης ἐκ μέρους τῆς μοίρας, ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ.

Ἄξαφνα ἄκουσε κάτω τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ. Κάποιος ἀνέβαινε στὴ σκάλα.

Ἡ κ. Λιναρδῆ ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι.

Τὰ μάτια της καρφώθηκαν στὴν πόρτα.

Ἦταν ἡ ὑπηρέτρια.

— Κυρία, εἶπε, ὁ γιατρὸς θὰ ρθῇ σὲ λιγάκι.

Ἡ κ. Λιναρδῆ θέλησε νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν μπόρεσε.

Ἔγνεψε στὴν ὑπηρέτρια νὰ πλησιάσῃ.

Ἐκείνη ὑπάκουσε. Πῆγε κοντὰ στὴν κυρία της κι' ἔσκυψε πλάϊ της μὲ συμπόνεσι.

Τὰ μάτια της ἦσαν δακρυσμένα.

Ἔκλαιγε κι' αὐτὴ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Λίζας, ἂν καὶ εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ κυρία της θὰ σώθηκε, δὲν θὰ πνίγηκε... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν εἶχαν τρέξει καὶ στὴν ἀστυνομία. Ἐλπίζανε...

Ἡ κ. Λιναρδῆ συγκέντρωσε τὶς δυνάμεις της καὶ ρώτησε τὴν ὑπηρέτρια μ' ἀγωνία:

— Ἡ Λίνα; Ποῦ εἶνε ἡ Λίνα;...

(Ἀκολουθεῖ)

Κάθε φράσι ἔμπαινε στὴν καρδιά της σὰν μαχαῖρι δίκοπο...

θὰ σᾶς δεχόντουσαν ἀμέσως στὰ ξενοδοχεῖα...

— Μά, ἐπί τέλους, τί εἶνε «ἐκεῖνο τὸ σπίτι»; φώναξα. Εἶνε ἡ Κόλασις; Κι' ὅμως ἐγὼ βρῆκα ἐκεῖ τὸν Παράδεισο....

— Θεέ μου!... Δὲν ξέρετε λοιπόν; Εἶνε τὸ σπίτι τοῦ δημίου.

— Τοῦ δημίου;

— Μάλιστα. Κι' ὅπως θὰ καταλαβαίνετε, ἀποφεύγουμε τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Κι' αὐτὴ ἡ κόρη του θὰ ἔμενε γιὰ πάντα ἀνύπαντρη, παρ' ὅλη της τὴν ὀμορφιά, ἂν δὲν τὴν ζητοῦσε γιὰ γυναῖκα του ὁ βοηθὸς τοῦ πατέρα της. Σὲ λίγες μέρες θὰ παντρευποῦν. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶνε μιὰ φωλιὰ κακούργων, τὸ σπίτι ὅπου μείνατε....

Ἀνατρίχιασα....

Ἔτσι λοιπόν, ἔμεινα στὸ σπίτι τοῦ δημίου; Ἔφαγα μαζύ τους, κοιμήθηκα κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μ' αὐτόν;

Κι' ἐπαντρεύτηκα σχεδὸν τὴν κόρη του;...

Μὰ ἦταν ἀλήθεια ἕνας δήμιος ὁ ξανθὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἀγαθὴ φυσιογνωμία; Κι' ἡ χαριτωμένη ἐκείνη κόρη, μὲ τὰ ἀγνὰ γαλανὰ μάτια, ἦταν κόρη του;....

... ...